

Der kom altid en uigennembrydelig Faamæltthed over hende i hans Nærhed, og i det hele havde han kun faaet talt med hende et Par Gange og altid om temmelig ligegyldige Ting. Under hans Besøg i hendes Hjem havde hun bestandig siddet tavs og halvt bortvendt henne paa Bænkeenden under Vinduet, uden nogensinde at se op fra sit Haandarbejde, ... men der var noget i hendes besynderligt indadvendte Væsen, i hendes paa én Gang sky og trodsige Blik, ja selv i denne Utilgængelighed, hvormed hun væbnede sig over for ham, der indgød ham Anelser om en Sjælens Renhed, en Følelsens Dybde og Oprindelighed, som betog ham under Fornemmelsen af en Slags Ærefrygt.

Straks, da han nu fik Øje paa hende, havde han søgt at paaskynde sine Ledsageres Gang. Han længtes efter at komme til at hilse paa hende og muligt i hendes Ansigt at læse, hvilket Indtryk hans Tale havde gjort paa hende. Men de to Bønder var vanskelige at faa ud over en endog meget sindig Pasgang, og inden de naaede de tre unge Piger, satte disse i Løb ned ad den sidste, bratte Bakkeskraaning ud mod Stranden.

Faa Øjeblikke efter befandt ogsaa Emanuel og hans Ledsagere sig paa Samlingspladsen.

Denne var en sandet Plet umiddelbart ved
 Muld. Andet Oplag.